

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS

Az éj
leple alatt

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1985 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *Night Moves* (Harlequin Intrigue)

• *Magyarra fordította:* Gulácsy Annamária

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-260-4

• *Borító:* Magán Sarolta

• *Kép:* Thinkstock

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nora Roberts:
Az éj leple alatt

1.

– Mi a csudát keresel te egy ilyen helyen?

Maggie, aki épp négykézláb állt, fel sem nézve válaszolt:

– C. J., már megint a régi nótát fújod.

C. J. lejjebb húzta kasmírpulóvere ujját. Az a fajta ember volt, aki szinte már művészetté fejlesztette az aggodást, és most éppen Maggie volt e sajátos művészetének tárgya. Elvégre valakinek őt is féltenie és óvnia kell!

Gondterhelten figyelte az asszony feje búbján csavarodó sötétbarna, rendetlen kontyot. Vékony, fehér nyaka meghajolt, válla kissé előregörnyedt, ahogy a karjára támaszkodott. Törékeny felépítésű nő volt, olyan, mint amilyeneknek C. J. a tizenkilencedik századi angol nemesi hölgyeket képzelte. Bár meglehet, hogy az ő vékonyka tagjaik és porcelánfehérségű bőrük mögött is végtelen erő és kitartás rejtőzött.

Maggie kissé kifakult pólót és farmernadrágot viselt, amelyek a kemény munka során keletkezett izzadságtól kissé átnedvesedtek. Amikor a férfi a vékony, kecses kezekre pillantott, amelyek most meglehetősen piszkosak voltak, megremegett. Tudta, hogy ezek a finom ujjak milyen varázslatra képesek.

Csak egy átmeneti nehéz időszak, gondolta. Most éppen ilyenén megy keresztül. Két házasság és jó néhány rövidebb kapcsolat után C. J. már jól tudta, hogy a nőknek időnként furcsa hangulatingadozásaik vannak. Végigsimított kis, homokszínű bajuszán. Az ő dolga lesz, hogy óvatosan visszavezesse védencét a való életbe.

Ahogy körbenézett, és nem látott mást, mint fákat, sziklaszirteket és elszigetelt vadont, egy pillanatra eltűnődött, vajon lehetnek-e medvék is az erdőben. A való világban az efféle szörnyetegeket csak állatkertben látni. Miközben továbbra is idegesen kémlelt bárminemű gyanús mozgás után, újra győzködni kezdte a nőt.

– Maggie, meddig akarsz még így élni?

– Pontosan hogyan is, C. J.? – kérdezte az asszony halk, fojtott hangon, amely úgy hangzott, mintha álomból ébredne. Az a fajta hang volt, amelynek hallatán a legtöbb férfi azt kívánja, bárcsak ő ébreszthetné fel.

Micsoda idegesítő nőszemély! C. J. ingerülten túrt bele gondosan fésült és szárított frizurájába. Mégis mit keres itt, háromezer mérföldre Los Angelestől, és miért vesztegeti az idejét ilyen piszkos, kétkezi munkákra?

Felelős érte, és az ördögbe is, saját magáért is. C. J. hosszan, elkínzottan felsóhajtott, ahogy mindig, ha valaki ellenkezett vele. Végül is az ő szakterülete a tárgyalás. Egyik lábáról a másikra nehezedett, ügyelve arra, hogy fényesre pucolt cipője ne koszolódjon össze.

– Drágám, tudod, hogy szeretlek. Gyere szépen haza!

Maggie ezúttal felnézett, és felvillantotta mosolyát, amelyben minden vonása részt vett: a szája, amely már-már túl széles volt, kissé hegyes álla, valamint az orcái, amelyek így együtt gyémánt formát adtak az arcának. A hajánál egy árnyalattal sötétebb, nagy, kerek szemének csillogása tette teljessé a képet. Nem volt lehengerlően szép arc. Legalábbis ezt mondogatta magának az ember, miközben azon tűnődött, akkor vajon miért is varázsolja el. Még így is elbűvölő volt, smink helyett azzal a nagy, fekete maszattal az arca egyik felén. Maggie Fitzgerald magával ragadta az embereket, mert pontosan olyan volt, amilyennek látszott. Érdekes és minden iránt érdeklődő.

Most a sarkára ült, és kisöpört egy kósza hajtincset a szeméből, úgy bámult felfelé a komoran rámeredő alakra. Egyszerre öntötte el szeretet és derű, két olyan érzés, amely sosem állt távol tőle.

– C. J., én is szeretlek. De most már ne sopánkodj itt nekem, mint valami öregasszony.

– Te nem vagy ide való – kezdte újra a férfi, inkább elkeseredetten, mint sértődötten. – Nem

kellene négykézláb a földet túrnod...

– De nekem ez tetszik – felelte a nő egyszerűen.

C. J. éppen ebből a tömör válaszból tudta, hogy komoly bajban van. Ha Maggie kiabált és veszekedett volna vele, ő szinte biztos lett volna benne, hogy meg tudja győzni. De ha ilyen hűvösen makacs, akkor legalább olyan nehéz jobb belátásra bírni, mint megmászni a Mount Everestet. Veszedelmes és kimerítő. Mivel C. J. okos ember volt, taktikát váltott.

– Maggie, teljesen megértem, hogy szeretnél egy kicsit elvonulni és pihenni. Senki sem érdemli meg nálad jobban.

Ez hízelgő megjegyzés, de igaz is, gondolta.

– Miért nem mégy el néhány hétre Cancúnba, vagy egy klassz bevásárló körútra Párizsba?

– Hát, vonzó lehetőség...

Maggie feltérdelt, és megigazította a frissen ültetett árvácskák szirmait. Kicsit kókadtnak látszottak.

– Ideadnád az öntözőkannát?

– De hiszen te nem is figyelsz rám!

– Dehogyanisnem – hajolt az asszony végül maga a kannáért. – Már voltam Cancúnban, és annyi párizsi ruhám van, hogy a felét ott is hagytam Los Angelesben.

C. J. egy pillanat alatt harcmodort váltott.

– Nem csak rólam van szó – kezdte, miközben Maggie a virágokat locsolgatta. – Mindenki, aki ismer téged, és tudja, mit művelsz, úgy gondolja, hogy...

– Hiányzik egy kerekem? – segítette ki Maggie. Úgy látszik, túlzásba vitte az öntözést, mert a vízzel átítatott szirmok elnehezülve lekonyultak. Még sokat kell tanulnia a falusi életről.

– C. J., ahelyett hogy itt nyugatsz, és próbálsz olyasmire rávenni, amit eszem ágában sincs megtenni, inkább ereszkedj le a magaslatról, és segíts!

– Hogy én segítek? – kérdezte a férfi megszeppenve, mintha azt javasolták volna neki, hogy vizezze fel a legjobb üveg whiskyjét.

Maggie kuncogott.

– Add ide a petúniákat! – rendelkezett, és a kis kézikapával újra kezelésbe vette a köves talajt.

– Jót tesz ám a kertészkedés! Most visszatérhetsz a természethez.

– De nekem semmi kedvem visszatérni oda.

Az asszony erre már hangosan felnevetett, és a szemét forgatta. Igaz is, C. J. fogalmai szerint a természetközeli élmény legfeljebb egy napelemes fűtésű, klóros vizű kerti úszómedence lehetne. Jó, ő maga is csak néhány hónappal ezelőtt kapott rá az ízére, azelőtt még csak eszébe sem jutott ilyesmi. Most viszont rátalált valamire – valamire, amit nem is keresett. Ha nem jött volna ide, a keleti partvidékre, hogy közreműködjön egy musical zenéjének megírásában, ha a hosszú, fárasztó munka után nem indult volna el hirtelen ötlettől vezérelve déli irányba, akkor sosem botlott volna bele ebbe az álmos kisvárosba, itt a Blue Ridge hegység mélyén.

Vajon megtudhatjuk-e, hol is van igazán a helyünk – tűnődött –, hacsak véletlenül rá nem bukkanunk a nekünk való helyre?

Ő csak annyit tudott, hogy akkor sehová sem indult, és valahogy mégis hazaérkezett.

Talán maga a sors irányította Morganville-be, ebbe a néhány házból álló, összesen 142 lelket számláló kis városkába a kékellő hegyek lábánál. A település határán kívül elszórtan farmok és elszigetelt hegyi házak helyezkedtek el. Ha tényleg a sors akarta így, akkor annak köszönhetően pillantotta meg az eladó házat és a hirdetőtáblát is, amelyen az szerepelt, hogy az ingatlanhoz tizenkét hektárnyi föld is tartozik. Egy pillanatilag sem tévovázott, a vételáron sem alkudozott – teljesítette a feltételeket, és egy hónapon belül már az övé is volt az egész kis birtok.

Ahogy elnézte a háromszintes épületet a girbegurba redőnyökkel, meg tudta érteni, ha bolondnak nézik őt a barátai és munkatársai. Hiszen olasz márvánnyal burkolt előtérrel és csempézett úszómedencével felszerelt rezidenciája helyett ezeket a rozsdás ajtóvasakat és ezt a makacsul sziklás talajt választotta, s ráadásul egy pillanatilag sem bánta.

Lenyomkodta a földet a petúniák töve körül, és felült. Kicsit élénkebbnek látszottak, mint az

árvácskák. Lehet, hogy kezd belejönni a kertészkedésbe?

– Na, mi a véleményed?

– Az, hogy vissza kellene jönnöd Los Angelesbe, és befejezned azt a filmzenét.

– De én a virágokra gondoltam – porolta le a nadrágját Maggie. – Különben meg be fogom fejezni a zenét, mégpedig itt.

– Maggie, hogy tudsz itt dolgozni?! – fakadt ki C. J., két karját égnek emelve, azzal a leplezetlenül színpadias mozdulattal, amit az asszony mindig úgy csodált.

– Hogy vagy képes itt élni? Hiszen ide még be sem tette a lábát a civilizáció.

– Miért? Csak mert itt nincs minden sarkon edzőterem meg mindenféle butik?

Hogy szavainak élet enyhítse, Maggie belekarolt a férfiba.

– Gyerünk, lélegezz mélyeket! Nem fog megártani a tiszta levegő.

– Nem értékeli érdemének megfelelően a nagyvárosi szmogot – morogta C. J., miközben a másik lábára nehezedett.

Bár a munkáját tekintve Maggie ügynöke volt, a magánéletben a barátjának tekintette magát. Talán a legjobb barátjának, Jerry halála óta. Erre gondolva újra hangnemet váltott.

– Nézd, Maggie – kezdte most gyengéden –, tudom, hogy nehéz időket éltél meg. Talán egyelőre valóban túl sok fájdalmas emléket idéz fel Los Angeles, de azért még nem lenne szabad élve eltemetned magad.

– Nem temetem el magam – felelte az asszony, és két kézzel megszorította C. J. karját, egyrészt támaszért, másrészt a nyomaték kedvéért. – Jerryt pedig majdnem két éve temettem el. Az életemnek az a része lezárult, és semmi köze a mostani döntésemhez. Én most itt vagyok otthon. Nem tudom, hogyan magyarázhatnám meg másképp.

Kezét a férfi markába csúsztatta, megfedkezve róla, hogy az imént még a földet túrta vele.

– Ez most már az én otthonom, én pedig boldogabb és nyugodtabb vagyok itt, mint valaha is voltam a nagyvárosban.

C. J. tudta, hogy mintha a falnak beszélne, de azért újra próbálkozott.

– Maggie... – karolta át az asszony vállát.

Mintha egy kisgyerek lennék, aki irányításra szorul, gondolta a nő keserűen.

– ...nézd csak meg jól ezt a helyet!

Pillanatnyi hatásszünetet tartott, míg mindketten a hegyoldalra álló épületet tanulmányozták. A tornác deszkázata korhadt volt, és a korlátról erőteljesen pattogzott a festék. Az ablaküvegek szivárványszínekben tükrözték vissza a napfényt.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy itt élj.

– Csak egy kis festék kell, meg néhány új homlokdeszka és szög – vont vállat az asszony. Már régen megtanulta, hogy a felszínes problémákkal kár foglalkozni. Azokra kell figyelni, amelyek a felszín alatt bújnak meg, láthatatlanul. – Annyi lehetőség rejlik ebben a házban!

– Leginkább az, hogy egy szép napon az egész a fejedre omlik.

– Múlt héten javíttattam meg a tetőt egy közelben lakó mesteremberrel.

– Nem hinném, hogy tíz mérföldes körzetben lenne errefelé emberi lény. Az ilyen helyeken csak manók és koboldok laknak.

– Akkor lehet, hogy ő is valami kobold volt – nyújtózkodott vidáman az asszony. – Körülbelül százhatvan centiméter magas lehet, zömök, mint egy bivaly, és megvolt vagy százkét éves. Bognak hívták.

– De Maggie!

– Nagyon kedves és segítőkész volt – folytatta az asszony. – A fiával rendbe hozza a tornácot, és ők ketten majd elvégzik a többi nagyobb javítást is.

– Rendben, akkor felbéreltél egy koboldot, hogy kicsit fúrjon-faragjon. De ezzel mi lesz? – mutatott C. J. széles mozdulattal a körülöttük elterülő földre. Sziklás, egyenetlen, gyomokkal és bogánccsal sűrűn benőtt terület volt. Még a leglelkesebb, legderülátóbb szemlélő sem talált volna rajta egy talpalatnyi pázsitnak nevezhető részt sem. Egy hatalmas fa veszedelmes szögben dőlt a ház felé, minden négyzetcentiméterért tüskés indák és vadvirágok küzdöttek. A levegőt átította

a föld és a növényzet szaga.

– Mint Csipkerózsika kastélykertje – dűnnyögte Maggie. – Szinte sajnálom felforgatni, de Mr. Bog már erről is intézkedett.

– Régészeti ásatásokat is szokott végezni?

Az asszony félrebillentette a fejét, és felvonta a szemöldökét. Bárkinek, aki elmúlt negyvenéves, az anyját juttatta volna az eszébe.

– Ajánlott valakit, aki ért a kertépítéshez. Biztosított róla, hogy ez a bizonyos Cliff Delaney a legjobb az egész megyében. Ma délután el is jön körülnézni.

– Ha van egy csöpp esze, sarkon fordul, amint megpillantja az idevezető vadcsapást, amit te útnak nevezel.

– Te mégis egészen idáig felkapaszkodtál a bérelt Mercedeseddel.

Maggie megpördült, átkarolta ügynöke nyakát, és megpuszilta.

– Ne gondold, hogy semmibe veszem a fáradozásodat, és azt, hogy a tengerpartról elrepültél idáig. Meg hogy annyira fontos vagyok neked, hogy aggódsz értem. Nagyra értékelem mindezt, ahogy téged is.

Összeborzolta a férfi haját, amit C. J. senki mástól nem tűrt volna el.

– Bízz bennem, kérlek! Tényleg tudom, mit csinálok. Ami pedig a munkámat illeti, itt csak fejlődhetek.

– Hát, azt majd meglátjuk... – morogta a férfi, de közben végigsimított Maggie arcán.

Még mindig elég fiatal ahhoz, hogy bolondos álmai legyenek, gondolta. Még mindig elég ártatlan, hogy higgyen is bennük.

– Tudod, hogy nem a munkád miatt aggódom igazán.

– Tudom – felelte a nő, és egyszeriben ellágyult a hangja, a tekintete, de még a szája vonala is. Az a fajta asszony volt, akit az érzései vezérelnek.

– Kell most nekem az a béke, amit itt megtaláltam. Tudod, hogy életemben először szálltam ki a mókuserékből? Élvezem, hogy itt végre szilárd talaj van a lábam alatt.

C. J. már jól ismerte őt, és megértette, egyelőre semmi esély rá, hogy eltántorítsa az elhatározásától. Azt is tudta, hogy Maggie egész élete a születésétől fogva az álmok világáról szólt – és néha a rémálmokéről. Talán most már tényleg szüksége van némi nyugalomra.

– El kell még érnem a repülőt – morogta. – Viszont amíg ragaszkodsz hozzá, hogy itt élj, addig elvárom, hogy mindennap telefonálj.

Maggie még egy puszit nyomott a férfi arcára.

– Minden héten – helyesbített. – Tíz napon belül pedig megkapod az *Izzó tánc* teljes zenei anyagát.

Azzal átkarolta ügynöke derekát, és végigkísérte a göröngyös, gazlepte földúton, amelynek végén ott csillogott a környezettől meglehetősen elütő luxusautó.

– Nagyon tetszik a film, C. J. Még annál is jobb, mint amilyennek a forgatókönyv alapján először gondoltam. Mintha csak magától íródna hozzá a zene.

A férfi válaszul csak felhorkant, és a ház felé pillantott.

– Ha bármikor magányosnak érzed magad...

– De nem fogom – kacagott fel Maggie, és megbökte az ügynököt, hogy szálljon már be a kocsiba. – Érdekes fölfedezni, milyen önálló tudok lenni. Most pedig jó utat, és fejezd már be az aggodalmaskodást!

Azt lesheted, gondolta C. J., és benyúlt a táskájába, hogy ellenőrizze, megvan-e a gyomoridegesség elleni gyógyszere.

– Küldd el a filmzenét, és ha szenzációra sikerül, talán abbahagyom az aggódást... egy kis időre.

– Szenzáció lesz, meglátod.

Az asszony ellépett a kocsni mellől, hogy legyen helye megfordulni.

– Mert én is szenzáció vagyok! – kiabálta túl a motorzajt. – Ha visszaértél, mondd meg mindenkinek, hogy úgy döntöttem, kecskéket és csirkéket is fogok tartani.

A motor egyszerűen leállt.

– De Maggie...

Az asszony felkacagott, és integetve hátrálni kezdett.

– Na jó, egyelőre még nem... talán majd ősszel.

Jobb lesz megnyugtathatnia az ügynökét, mielőtt még kiszáll, és újra győzködni kezdi...

– Ó, és kérlek, küldj egy kis Godiva csokit!

Hát ez már jobban hangzik, gondolta C. J. Hat hétbe sem telik, és Maggie gyorsan hazatér Los Angelesbe. Ahogy távolodott, a visszapillantóból még egy darabig figyelte az asszonyt. Láttá karcsú, törékeny alakját, háttérben az elburjánzott növényzettel, a zöldellő fákkal és a romos házzal. Újra megremegett, de most már nem a felháborodástól, inkább a félelemtől. Hirtelen az a szörnyű bizonyosság támadt benne, hogy ez a nő itt nincs biztonságban. Előhalászott a zsebéből egy gyomoridegesség elleni tablettát, miközben a kocsiban hangosan zötykölődött a köves úton.

Mindenki folyton azt mondja neki, hogy túl sokat aggódik...

Tényleg magányos lennék? – tűnődött Maggie, tekintetével kísérve az egyenetlen, útnak tényleg alig nevezhető ösvényen kanyargó és rázkódó Mercedest.

Nem, ő nem volt magányos. Kevés dologban volt annyira biztos az életben, mint abban, hogy ezen a helyen sosem lesz az. Hirtelen valami furcsa előérzete támadt, amit azonban gyorsan elhessegetett.

Maga köré fonta a karját, és lassan körbefordult. A sziklás hegyoldalon fák magasodtak. Leveleik épphogy kezdtek kibomlani a rügyekből, de néhány hét múlva egészen kizöldülnek, és dús lomb borítja majd a koronájukat. Szerette maga elé képzelni a látványt, és azt is, ahogyan télen fest majd a táj. A fehér hó háttere előtt kopasz fák feketéllenek, ágaikról jégcsapok csüngnek, és jég csillog a csupasz sziklákon is. Ősszel pedig élénk, színes kavalkádra néz majd minden ablaka. Nem, egyáltalán nem érezte magát magányosnak.

Életében először végre a saját szája íze szerint alakíthatja az otthonát. Nem fog hasonlítani semmire, amit azelőtt megvásárolt, vagy készen kapott. Ez a hely egészen az övé, és az övé lesz benne minden, amit elront, és minden, ami sikerül. Nem jön ki a sajtó, hogy összehasonlítsa ezt az elszigetelt házat anyja Beverly Hills-i kúriájával vagy apja dél-franciaországi villájával. Ha szerencséje lesz... nagyon nagy szerencséje, gondolta sóhajtván, akkor talán egyáltalán nem is találkozik újságírókkal. Végre békés egyedülletben komponálhat, és élheti az életét.

Ha mozdulatlanul áll, és szorosan behunyja a szemét, már hallja is a zenét, ami körülveszi. Nem a madarak énekét, hanem a szellő susogását a fák levelet bontó ágai között. Ha nagyon erősen figyel, még az ösvény mellett futó patak csörgedezése is eljut a fülébe. A csend olyan gazdagon zúgott, áradt mindenfelől, mint valami nagyzenekari varázslat.

Régebben minden csillogott és szikrázott körülötte, de többé már nem vágyott erre. Valójában már nagyon régóta nem szerette azt az életet, csak nem tudta, merre is keresse a szabadulás útját. Ha valakinek a születése is már világszenzáció volt, és az első lépéseiről, az első szaváról azonnal értesült a közvélemény, nem csoda, hogy el sem tudott képzelni másfajta életet.

Az anyja az egyik leghíresebb bluesénekesnő volt Amerikában, az apja gyermekszínészből lett sikeres rendező. A kapcsolatukat, majd a házasságkötésüket vallásos áhítattal követték nyomon a rajongók világszerte. Lányuk születése olyan esemény volt, mintha királyi sarj jött volna világra. Maggie pedig valóban úgy élt, mint valami elkényeztetett hercegnő, arany körhinták és fehér szőrmebundák között. Szerencsés volt, mert a szülei rajongásig szerették őt, és egymást is. Ez biztos menedéket jelentett a szórakoztatóipar álságos, sokszor kemény világában, ahol mindig meg kellett felelni, és soha semmi sem volt állandó. Szeretet és jólét vette körül, de a sajtó is állandóan ott lihegett a nyomában.

Az újságírók követték kamaszkori randevúira, ami őt mulattatta, de az udvarlóit gyakran zavarba hozta. Ő már akkor elfogadta, hogy minden lépése a nyilvánosság előtt zajlik, hiszen soha nem is ismerte az igazi magánéletet.

Amikor pedig a szülei privát gépe lezuhant a svájci Alpokban, az újságok és magazinok még a

gyászából is vezércikket gyártottak. Ő meg sem próbált tenni ellene, mert tudta, hogy az egész világ együtt siratja vele a szüleit. Tizennyolc éves volt, amikor a régi élete darabokra hullott.

Aztán jött Jerry. Először barátok voltak, aztán szerelmesek, végül házastársak. Vele újabb boldog álmom következett, ami aztán később rémálommá változott.

Most nem akar erre gondolni, mondta magának, és kezébe véve a kapát, újra felvette a harcot a sziklás talajjal. Életének abból a szakaszából egyedül a zene maradt meg. Azt pedig soha nem engedi el. Akkor sem szabadulhatna meg tőle, ha akarna. Ugyanúgy hozzá tartozik, mint a füle vagy a szeme. Dallamokat és szövegeket írt – nem minden megerőltetés nélkül, mint azt sokan gondolták volna a kész művek tökéletes hangzása alapján, de megszállottan, el-eltűnődve, állandóan. Édesanyjával ellentétben ő maga nem lépett színpadra, művei más előadókon keresztül jutottak el a nagyközönséghez.

Huszonnyolc évesen már két Oscar-díjjal, öt Grammyvel és egy Tony-díjjal dicsekedhetett. Ha leült a zongorához, fejből el tudta játszani bármelyik, korábban írt dalát. A trófeái még mindig ott lapulnak a dobozban, amelybe költözéskor pakolta őket.

A kis virágágyást, amelyet rajta kívül talán soha senki sem fog megcsodálni, szeretetből, a siker biztos ígérete nélkül alakította ki. Neki most az is elég örömet jelentett, hogy kicsit színesebb teheti a földdarabot, amit immár magáénak vallhat.

Munka közben énekelni kezdett. Már el is feledkezett az iménti baljós előérzetéről.

Cliff Delaney általában nem maga végezte a terep felmérését és a munka megtervezését. Az utóbbi hat évben már megtehetette, hogy egy-két jó emberét bízta meg ezzel a feladattal, és ő már csak az utolsó simításokat végezte el a terveken. Ha a feladat elég érdekesnek ígérkezett, néha ő maga is ellátogatott a helyszínre, esetleg itt-ott besegített a talajegyengetésben és a növények ültetésében. Ezúttal azonban kivételt tett.

Ismerte a régi Morgan-birtokot. A házat a Morgan család egy tagja építette, akiről a néhány mérföldre fekvő kis települést is elnevezték. Amióta tíz évvel korábban William Morgan kocsija a Potomac folyóba zuhant, a ház üresen állt. Mindig is komor épület volt ez, körülötte pedig szinte áthatolhatatlan vadon. De Cliff tudta, hogy értő kezekben csodálatos hely lehet belőle. Abban viszont kételkedett, hogy épp ennek a Los Angelesből ideköltöző hölgynek lenne ilyesféle hozzáértő keze.

Hallott már róla, ami nem is volt meglepő. Mindenki, aki az elmúlt huszonnyolc évet nem egy külvilágtól elzárt barlangban töltötte, ismerte Maggie Fitzgerald nevét. Jelenleg Morganville-ben is ő a legnagyobb szenzáció – majdnem teljesen elhomályosította azt a világrengető hírt, hogy Lloyd Messener felesége megszökött a bankigazgatóval.

Egyszerű városka volt ez, ahol lassan, csendes mederben folyt az élet. Az a fajta település, ahol mindenki büszkén mesélte, hogy a tavalyi falunapon beszereztek egy új tűzoltóautót. Ezért döntött úgy Cliff, hogy itt szeretne élni, amikor már anyagilag úgy állt, hogy akárhol tudott volna magának házat venni. Itt nőtt fel, értette az itteni embereket, szoros közösségüket és ragaszkodásukat a tájhoz. Ismerte a hibáikat is. Ami pedig talán ennél is sokkal többet jelentett: ismerte és értette ezt a vidéket. De komoly kételyei támadtak azzal kapcsolatban, vajon ez a híres-neves kaliforniai művésznő is érteni fogja-e.

C. J. úgy tippelt, hogy Maggie legkésőbb hat hét múlva visszamenekül Los Angelesbe. Cliff, anélkül hogy személyesen találkozott volna vele, feleannyi időt adott neki. De talán addig, amíg Maggie Fitzgerald hirtelen támadt lelkesedése elpárolog, még kezdhet valamit ezzel a földdarabbal.

A kövezett útról ráfordult a Morgan-birtokot átszelő földútra. Már évek óta nem járt erre, és a hely rosszabb állapotban volt, mint gondolta. A sok eső és a gondozatlanság miatt mély kátyúk nehezítették a haladást. Mindkét oldalról ágak csapódtak a kisteherautónak. Először ezt az utat kell rendbe hozni, gondolta, ahogy ott zötykölődött. El kell egyengetni, szintezni, helyenként feltölteni. Vízelvezető árkokat kell ásni mellé, és kavicsréteggel kell borítani.

Lassan hajtott, de nem a járműve épsége miatt, hanem mert valami megragadta a körülötte elterülő birtokból. Vad, betöretlen, időtlen táj volt. Alig várta, hogy munkába vegye, saját tehetségét

a természet felülmúlhatatlan alkotóerejével egyesítve. Ha Maggie Fitzgerald aszfaltozott utat és melegházi növényeket szeretne, jobb, ha odébbáll, és persze ő lesz az első, aki ezt meg is mondja neki.

Cliff úgy érezte, megvan rá az oka, hogy bizalmatlan legyen az ilyen jöttmentek iránt. Gyakran vetődnek ide a nagyvárosból, hogy aztán makulátlan pázsitot követeljenek, ahol nincs helye az őshonos tölgyeknek és nyárfáknak. Elegáns, rendezett sorokba ültetett virágokra vágnak, és egyenletes gyepre, nehogy megerőltető legyen a fűnyírás. Voltaképpen azt akarják ezek, gondolta Cliff megvetően, hogy elmondhassák: ők vidéken élnek, de valójában megtartják a városi szokásaikat és ízlésüket. Így aztán, mire az utolsó kanyarhoz ért, Maggie Fitzgerald már személyes találkozás nélkül is kihozta őt a sodrából.

Az asszony már azelőtt hallotta a közeledő járművet, hogy megláthatta volna. Ezt is nagyon szerette az új otthonában: hogy csendes volt. Olyan csendes, hogy azonnal felfigyelt a motorzajra, amit a városban észre sem vett volna. Nem túl nagy alapossággal beletörölte földes tenyerét a nadrágjába, felállt, és kezét napellenzőnek használva a hang irányába kémlelt.

A furgon befordult a kanyarban, és ugyanott állt meg, ahol egy órája még a Mercedes parkolt. A jármű kicsit poros volt, krómozott lökhárítói inkább matt hatásúnak tunktek, mint fényesnek, mégis sokkal kényelmesebbnek látszott, mint a bérelt luxusautó. Bár Maggie a szélvédőről visszaverődő napsugarak miatt nem látta a sofőrt, mosolygott, és kezét üdvözlésre emelte.

Cliff első gondolata az volt, hogy a nő kisebb és törékenyebb, mint képzelte. A Fitzgeraldok mindig is „nagy emberek” voltak. Magában morogva azon tűnődött, vajon a hölgy az előkelő származásához illő orchideákat akar-e majd ültetni. Azzal a meggyőződéssel szállt ki a kocsiból, hogy ez a nőszemély nyilván hamarosan halálra fogja idegesíteni.

Maggie szíve talán a meglepetéstől dobbant nagyot, amikor látogatóját megpillantotta, mert egy Mr. Boghoz hasonló vénséget várt. Vagy talán azért – ismerte be magában a szokásos őszinteségével –, mert az illető egész egyszerűen a férfiasság tökéletes megtestesítője volt. Két méter magas lehetett, és lenyűgözően széles vállú. Fekete haja, amelyet a nyitott kocsiablakon beáramló menetszél kissé összeborzolt, laza fürtökben hullott a homlokába. Nem mosolygott, de a szája szép ívű és érzéki volt. Maggie bánatára a tekintetét sötét napszemüveg mögé rejtette. Általában a szeme alapján tudta megítélni, milyen ember valaki.

Ehelyett most a mozdulataiból próbálta meg feltérképezni a férfi jellemét. Lazán és magabiztosan járt. Edzett, állapította meg az asszony, amint a látogató könnyed léptekkel közeledett felé az egyenetlen talajon. Láthatóan magabiztos is. Még nem ért egészen közel, amikor neki már az a benyomása támadt, hogy nem lehet valami barátságos ember.

– Maga Miss Fitzgerald?

– Igen – nyújtott kezét udvarias mosollyal Maggie. – A Delaney cégtől jött?

– Úgy van.

A kezük egy pillanatra összeért: a férfié kemény, a nőé puha, de mindkettő értett a maga munkájához. Anélkül hogy a bemutatkozással fáradt volna, Cliff a telket kezdte pásztázni.

– Akkor hát ajánlatot kér némi tereprendezésre...

Maggie követte a férfi tekintetét, mosolya ezúttal derülségről árulkodott.

– Azt hiszem, nyilvánvaló, hogy szükségem van rá. Az önök cége csodák kivitelezését is vállalja?

– Megteszünk mindent, amit kell.

Cliff lenézett a kókadozó árvácskákra és a túlöntözött petúniákra. Az igyekezet, amelyről árulkodtak, valamit megérintett benne, de hamar elhessegette ezt az érzést. Ez a nő úgyis elunja majd a kertészkedést, még mielőtt az első gyomok megjelenének az ágyásban.

– Megkínálhatom valamivel?

– Szívesen innék egy pohár jegesteát.

– Akkor most nézzen körül, amíg bemegyek érte a házba, aztán majd a többit megbeszéljük.

Maggie hozzászokott, hogy minden további nélkül parancsokat osztogasson. Miután most is ezt tette, sarkon fordult, és elindult felfelé a veranda ütött-kopott lépcsőjén. Cliff szeme összeszűkül

a sötét szemüveg mögött.

Márkás farmernadrág, állapította meg gúnyos mosollyal, amint a kecsesen ringó csípőt figyelte, mielőtt a bejárati ajtó bevágódott volna. A nyakában vékony aranyláncon függő gyémántmedál is legalább egykarátos. Mégis miféle játékot játszik itt Hollywood üdvöskéje? A levegőben még mindig ott lebegett parfümjének kellemes, finom illata, ami megérintette a férfi érzékeit. Cliff vállat vont, és sarkon fordult, hogy körülnézzen a birtokon.

Formálható és alakítható itt minden, anélkül hogy meg kellene szelídíteni. Nem szabad megfosztani alapvető vadságától, bár a sokéves gondozatlanság miatt valóban kissé túl nagy teret nyert rajta a természet zordabbik oldala. De ő nem hajlandó a tulajdonos kedvéért simára gyalulni! Már nem egy munkát visszautasított azért, mert a megrendelő mindenáron meg akarta változtatni a táj alaptermészetét. De még ezzel együtt sem tartotta magát művésznek. Olyan üzletember ő, aki a tájjal dolgozik: kertépítő.

Kissé távolabb sétált a háztól, egy fás ligethez, amelyet teljesen elborítottak az összekuszálódott indák, a törtető vadhajtások és bogáncsfélék. Már látta is maga előtt az aljnövényzettől megtisztítva, fenyőkéreggel leszórva, talán a fák tövében egy-két tő nárcisszal, hogy természetesebbnek hasson. Igazi kis „béke szigete” lehetne. Hüvelykujját a hátsó zsebébe akasztotta, és arra gondolt, hogy amit az évek során olvasott Maggie Fitzgerald életéről, abban nem sok nyomát látta a nyugalom iránti vágyaknak.

Puccos társasági események, rohanás, reflektorfény és csillogás. Ugyan mi az ördögnek költözött ide ez a nő?

Mielőtt még meghallotta volna a lépteit, már megérezte az illatát. Amikor megfordult, Maggie már két pohárral a kezében alig néhány lépésnyire volt tőle. Kíváncsi tekintettel méregette a férfit, és ezt még csak meg sem próbálta leplezni. Cliff még valamit megtudott róla, ahogy ott állt vele szemben a napsütésben, az arcát fürkészsze. Mégpedig azt, hogy ő a legvonzóbb nő, akivel valaha találkozott, bár kutya legyen, ha meg tudja mondani az okát.

Maggie odalépett hozzá, és felajánlotta az egyik pohár jeges italt.

– Kíváncsi az ötleteimre?

Valami van a hangjában, állapította meg a férfi. Teljesen értelmetlen kérdést tett fel, bódítóan dallamos hangja mégis megannyi gyönyört idézett fel az ember fejében.

Cliff lassan belekortyolt az italába.

– Ezért vagyok itt – felelte mogorván, ami merőben elütött szokásos üzleti modorától.

A nő szemöldöke a magasba szaladt, de csupán ezzel jelezte, hogy észrevette az udvariatlanságot. Ilyen hozzáállással nem sokáig talál itt munkát, gondolta magában. Különben sem látszott olyanfajta embernek, aki szívesen dolgozik másoknak.

– Tényleg magát küldték, Mr. ...?

– Delaney.

– Aha, szóval ön az, személyesen.

Így már kicsit érthetőbb a helyzet, ha a férfi hozzáállása nem is.

– Nos, Mr. Delaney, úgy hallottam, maga a legjobb. Én pedig hiszek abban, hogy mindenképp a legjobbat, szóval... – Maggie elgondolkodva végighúzta az ujját a pohár párás oldalán – én elmondom, mit akarok, maga pedig megmondja, hogy meg tudják-e valósítani.

– Tisztességesen hangzik.

A férfi nem értette, miért idegesítette fel annyira az imént hallott egyszerű kijelentés, mint ahogy azt sem, miért jár közben azon az esze, milyen sima a nő bőre, és milyen ellenállhatatlanok azok a hatalmas őzikeszemek. Nem szokott vadászni, de szerette megfigyelni az őzeket.

– Már most szeretném leszögezni, hogy cégünk nem vállal olyan megbízást, ami a táj természetes sajátosságainak lerombolásával jár, vagyis ha olyanná akarják tenni, ami nem illeszkedik a környezethez. Ez itt zord vidék, Miss Fitzgerald, és ez így van jól. Ha csak pár hold tökéletesre nyírt pázsitra vágyik, akkor nem a megfelelő telket vásárolta meg, és nem a megfelelő tájépítő céget hívta.

De Maggie-t nem volt könnyű kihozni a sodrából. Hosszú időn át keményen dolgozott azon, hogy

uralkodni tudjon alapvetően hirtelen természetén, és ne bélyegezzék lobbanékony művészszerűk hasonlóképpen heves vérmelegletű csemetéjének.

– Rendes magától, hogy előre figyelmeztetett – mondta végül, miután csendben nagy levegőt vett.

– Nem tudom, miért vette meg a birtokot... – kezdte a férfi.

– Nem emlékszem, hogy ennek okát megosztottam volna magával...

– Nincs is hozzá semmi közöm – bólintott Cliff. – De ehhez itt – mutatott körbe –, ehhez van.

– Kissé elhamarkodottan ítélek fölöttem, nemde, Mr. Delaney? – jegyezte meg Maggie, miközben önuralma megőrzése érdekében kortyolt egyet a teájából. Hideg volt, és enyhén citromízű. – Egyelőre még nem kértem olyasmit, hogy hozza a buldózereket és a láncfűrészeket, és taroljon le mindent.

Legszívesebben azt is hozzátette volna, hogy most pedig szálljon be a kocsiába, és húzzon el innen. Mielőtt még eltűnődött volna azon, miért nem tette, hirtelen eszébe villant a válasz. Ösztön... Az ösztöne vezérelte Morganville-be és erre a birtokra. Azt is az ösztöne súgta meg neki, hogy ez az ember tényleg a legjobb. Ő pedig nem éri be kevesebbrel. Hogy biztos legyen a döntésében, még egyet kortyolt a teájából.

– Azt a ligetet ott – kezdte élénken – meg kellene tisztítani az aljnövényzettől. Nem jó semmire, amíg töviseken és bogáncson kell átverekednie magát az embernek, hogy bejusson a fák közé. – Egy pillantást lövellt a férfi felé. – Nem akar jegyzetelni?

– Nem. Folytassa csak!

– Rendben. Ez a terület itt, a tornác előtt, gondolom, valamikor pázsitféle lehetett – pillantott Maggie maga mögé, a térdig érő gazra. – Szeretném, ha megint az lenne, de legyen elég hely, mondjuk, egy-két fenyőfának, hogy ne legyen túl éles a határvonal az erdő és a gyep között. Aztán ott van az a rész, amelyik meredeken lejt az út felé...

Maggie egy pillanatra megfeledkezett arról, mennyire idegesíti ez az ember, és átvágott a viszonylag lapos részen odáig, ahol a talaj lejteni kezdett. Ahol csak talpalatnyi hely volt a sziklák között, embermagasságúra nőtt a gyom.

– Egész biztosan túl meredek ahhoz, hogy kezelhető pázsit legyen rajta – mondta félig önmagának –, de azt sem engedhetem, hogy így felferje a gaz. Szeretném, ha színes lenne, de nem túl harsány.

– Kell néhány örökzöld – szólalt meg a férfi mögötte. – Az alját terülő borókával ültethetnénk be, egy-kettő feljebb is lehetne, itt-ott néhány aranyesőbokkal. Ahol nem lejt olyan erősen, oda ültethetünk alacsony talajtakaró növényeket.

Cliff lelki szemeivel már látta is a sziklákon végigfutó lángvirágot.

– Annak a fának mennie kell – nézett a férfi komoran a tetőhöz veszedelmesen közel dőlő lombkoronára –, és a ház mögött is van kettő-három, amelyeket ki kell vágni, mielőtt még rázuhannak az épületre.

Maggie a homlokát ráncolta, de mindig is hitt abban, hogy legjobb a szakértőkre bízni az ilyen döntéseket.

– Rendben, de szeretném, ha nem vágnának ki semmit, amit nem feltétlenül muszáj.

Amikor Cliff ránézett, a nő csak a saját arcát látta visszatükröződni a napszemüveg sötét lencséjében.

– Nem szokásom ilyet tenni – kérte ki magának a férfi, aztán megfordult, és elkezdte körbejárni a házat. – De azzal is gond van – folytatta, hátra sem pillantva, hogy megbízója követi-e –, ahogy az alól a nagy szikla alól lassan kikopik a talaj. A végén még egy fa vagy egy szikladarab köt ki a konyhájában, amikor a legkevésbé sem számít rá.

– Mit lehet tenni? – nézett fel Maggie a hegyoldalra. – Maga a szakértő.

– Kicsit le kell faragni a szirtből. Utána egy támfalat építenék, olyan egy-másfél méter magasat. Végül arany koronafürttel beültetném az egész hegyoldalt, az jól megfogná a talajt. Ellenálló és gyorsan növő kúszónövény.

– Rendben.

Észszerű tervnek hangzott. Ez a férfi sokkal értelmesebben beszél, ha a munkájáról van szó, állapította meg Maggie. Ő is a tájhoz tartozik, gondolta, és megint azt kívánta, bárcsak beláthatna a sötét napszemüveg mögé.

– Ezt a részt itt a ház mögött is meg kell tisztítani – mondta, miközben átverekedte magát a gaz és a vadrózsabokrok között. – Azt hiszem, ha lenne valamiféle ösvény innen az útig, építhetnénk egy sziklakertet... mondjuk ide! – intett tétován egy kisebb terület felé. – Rengeteg nagy kő van errefelé – dűnnyögte, miközben kis híján megbotlott az egyikben. – Itt pedig...

Cliff megragadta a karját, mielőtt elindulhatott volna lefelé, a ház oldala melletti lejtőn. Az érintéstől mindketten mintha áramütést éreztek volna. Maggie a férfi felé fordította a fejét, de inkább meglepetten, mint ijedten.

– Én nem tenném – mondta halkán Cliff. A hangjától enyhe borzongás futott végig a nő gerincén.

– Mit? – szegte fel rögtön az állát, és harciasan nézett a sötét szemüveglencsékbe.

– Nem vágnék neki annak a lejtőnek.

Milyen puha a bőre! – állapította meg a férfi. Ahogy megfogta a karját, a mutatóujja és a hüvelykujja összeért. Törékeny és puha, gondolta, miközben élvezte, ahogy bőrük egymáshoz simul. Túlságosan törékeny és lágy egy ilyen vad vidékhez.

Maggie lenézett a karját fogó kézre. Észrevette, hogy milyen napbarnított, hatalmas és erős. Amikor ráébredt, hogy összevissza ver a szíve, zavartan felpillantott.

– Mr. Delaney...

– Kígyók – mondta a férfi egyszerűen, és nagy meglepedésére látta, hogy Maggie ennek hallatán gyorsan két lépést hátrál. – Az ilyen helyeken biztosan tanyázik néhány. Sőt, egy ilyen gazos telken alighanem mindenütt ott vannak.

– Hát akkor... – nyelt nagyot a nő, és hősies erőfeszítéssel megállta, hogy ne kezdjen reszketni – talán rögtön munkához is láthatna.

Cliff most először, nagyon halványan és nagyon tartózkodóan, de elmosolyodott. Mindketten megfeledkeztek arról, hogy a keze még mindig a nő karjára fonódik. Most már egészen közel álltak egymáshoz, szinte összeért a testük. Annyi bizonyos, hogy Maggie nem szeppent meg annyira a csúszómászók említésétől, mint ahogy a férfi várta. Pedig nem lepődött volna meg, ha visítva rohan be a házba, és hisztérikusan magára zárja az ajtót. Milyen puha a bőre, gondolta megint, és öntudatlanul végigsimított rajta a hüvelykujjával. De a nő maga, úgy látszik, kemény teremtés.

– Talán a jövő héten ki tudom küldeni az embereimet, de először is az utat kell rendbe hoznunk. Maggie vállat vont.

– Tegyen vele, amit jónak lát, csak ne aszfaltozza le! Elég, ha alkalmassá teszi arra, hogy közlekedjek rajta. Inkább a házra és a kertre szeretnék összpontosítani.

– Az út körülbelül ezerkétszáz-ezeröttszáz dollárba fog kerülni – kezdte a férfi, de megbízója ismét a szavába vágott.

– Végezze el, amit kell! – utasította az olyan emberek öntudatlan göggyével, akiknek még soha életükben nem kellett aggódniuk a pénz miatt.

Azután újra az előttük kezdődő lejtő felé mutatott, de ezúttal nem igyekezett arrafelé. Az alján egy körülbelül hétszer tíz méteres mélyedés volt, amelyet ujjni vastag tüskés indák és gyomok sűrű szövevénye borított.

– Oda tavat szeretnék.

Cliff ránézett.

– Tavat?

A nő szilárdan állta a tekintetét.

– Legalább ennyi különbséget engedjen meg nekem, Mr. Delaney – mondta, mielőtt a férfi bármilyen megjegyzést tehetett volna. – Hely van bőven, és úgyszólván ez a rész tűnik a legrosszabbnak. Csak egy nagy lyuk, ráadásul elég furcsa helyen. Talán víziszonya van?

Cliff válasz helyett csendben tanulmányozta a mélyedést, és a lehetőségeken gondolkodott. Igazság szerint a megbízója keresve sem találhatott volna jobb helyet a terület fekvése és a

házhoz viszonyított helyzete szempontjából. Megoldható lenne, töprengett. Nem lesz könnyű, de kivitelezhető, és jól is nézne ki.

– Sokba fog kerülni – mondta végül. – Nagyon sokat kell áldoznia erre a birtokra. Ha ezt összeveti azzal, mennyiért tudja majd eladni, azt kell mondanom, nem éri meg.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Maggie-nek már nagyon elege volt azokból, akik arra célozgatnak, hogy nem tudja, mit csinál.

– Mr. Delaney, én azért szerződtetem magát, hogy elvégezze a munkát, nem pedig azért, hogy tanácsokat osztogasson az ingatlan értékével és a pénzügyeimmel kapcsolatosan. Ha túl nagy falat magának ez a megbízás, csak mondja meg, mert akkor mást keresek.

A férfi szeme összeszűkült. A szorítása kicsit erősebbé vált a nő karján.

– El tudom végezni a munkát, Miss Fitzgerald. Elkészítem a költségvetést és a szerződést. Ha az elolvasása után is velünk szeretné elvégeztetni a tájrendezést, hívja fel az irodámat.

Lassan elengedte az asszony karját, kezébe nyomta a poharat, és otthagya a meredek hegyoldalon állva.

– Egyébként – szólt még vissza anélkül, hogy hátranézett volna – túllöntözte a petúniákat.

Maggie hosszan, haragosan felsóhajtott, és a maradék teát a földre loccsantotta.

2.

Amikor magára maradt, a baljóslatúan nyikorgó hátsó ajtón keresztül visszament a házba. Nem fog ő Cliff Delaney-re gondolni! Igazából abban is kételkedett, hogy valaha még viszontlátja. A munkálatokat a férfi úgyis az embereivel végezteti majd el, ha pedig valamit meg kell beszélniük, azt telefonon vagy e-mailben is elintézhetik. Jobb is így, határozta el Maggie. Barátságtalan, szófukar és idegesítő ember, bár az ajka vonzó – jól emlékezett rá –, és szájának finom vonala a lélek mélyén rejtőző kedvességről árulkodik.

Már a konyha közepén járt, amikor eszébe jutott, hogy a kezében maradtak a poharak. Visszasétált a kopott linóleumpadlón, és a mosogatóba tette őket, aztán az ablakpárkányra támaszkodva kibámult a ház mögött meredeken magasodó hegyoldalra. Ahogy nézelődött, látta, ahogy néhány kisebb kődarab és földdarab hull le a sziklafalról. Egy-két nagyobb esőzés, gondolta, és a fél hegy a hátsó ajtaja előtt köt ki. Tényleg támfal kell ide, bólintott. Cliff Delaney tényleg érti a dolgát.

A látgy szellő a tavasz ígéretét hozta be az ablakon. Valahol az erdő mélyén egy láthatatlan tollas dalnok trillázott, mintha sosem akarná abbahagyni. Ahogy hallgatta, elfeledkezett az omladozó sziklafalról és a széléhez veszedelmesen közel magasodó fák alámosott gyökereiről. Elfeledkezett egy bizonyos idegen mogorvaságáról és vonzerejéről is. Ha felnézett jó magasra, láthatta, ahogy a fák teteje az eget súrolja.

Újra azon tűnődött, milyen lesz ez a táj a különböző évszakokban, és már alig várta, hogy láthassa. Addig talán nem is tudta, milyen nagy szüksége van egy búvóhelyre, ahol egymaga lehet, amíg rá nem talált.

Nagy sóhajjal elszakadt a panorámától. Ideje munkához látnia, ha ígéretéhez híven időben le akarja adni a kész filmzenét. Végigsétált a folyosón, ahol a falakról hámlott a tapéta, és belépett az egykori szalonba. Most ez volt a zeneszoba.

Az egyik fal mentén dobozok álltak egy halomban, amelyeket még eszébe sem jutott kipakolni. Néhány különös bútor, amely a házhoz tartozott, leplekkel letakarva állt. Az ablakokon nem volt függöny, és a padló is csupasz volt még. A falon imitt-amott világos foltok jelezték, hogy egykor hol függtek képek. A szoba közepén a maga csillogó előkelőségével ott trónolt Maggie zongorája. Mellette egyetlen nyitott doboz, amelyből egy üres kottalapot húzott elő. A füle mögé tűzött egy ceruzát, és leült a hangszerhez.

Egy pillanatig csak ücsörgött a csendben, és hagyta, hogy fölcsendüljön a fejében a zene. Tudta, hogy milyen dallamot szeretne írni ehhez a részhez – valami drámat, valami erőteljeset. Lehuny szemhéja mögött elvonultak a film jelenetei. Az ő dolga volt, hogy hangsúlyossá tegye őket, hogy megragadja a hangulatot, és dalba öntse.

Lenyomta a magnó felvevőgombját, és játszani kezdett.

Engedte, hogy a hangok folyama egyre csak áradjon, ahogy maga elé képzelte a hozzájuk tartozó jelenetet. Csak olyan filmekhez írt zenét, amelyekkel érzelmileg azonosulni tudott. Bár az elnyert Oscar-díjak alapján mestere volt ennek a területnek, legjobban önálló dalokat szeretett írni – dallamot és szöveget együtt.

A filmzene írását mindig is a hídépítéshez hasonlította. Először a terveket kell elkészíteni, azután lassan, aprólékos gonddal fel kell építeni magát a hidat, hogy a pillérek szilárdan álljanak, és a szerkezet hibátlan legyen. Fáradságos és nagy pontosságot igénylő feladat.

Az önálló dal viszont olyan, mint valami festmény: a művész a hangulatának megfelelően alakíthatja. Elég, ha néhány szót vagy hangjegyet egymáshoz illesztünk. Kifejezhetünk egy hangulatot vagy érzést, vagy elmesélhetünk egy történetet néhány percben. Ez a szeretetből fakadó alkotás.

Amikor dolgozott, megfeledkezett az időről és a környezetéről, csak a hangok egybeszerkesztésére

összpontosított. Ujjai végigfutottak a zongora billentyűin, újra meg újra lejátszotta ugyanazt a dallamrészletet, talán csak egy-egy hangot megváltoztatva, amíg az ösztöne azt nem súgta, hogy megtalálta a megfelelőt. Eltelt egy óra, aztán kettő. Nem unta meg, és nem is fáradt bele a folytonos ismétlésbe. A zene nemcsak a foglalkozása volt, hanem élete nagy szerelme is.

Talán meg sem hallotta volna a kopogást, ha nem tekerte volna vissza éppen a felvételt. Először zavarodottságában nem is szentelt neki különösebb figyelmet, arra várt, hogy a szobalány majd kinyitja az ajtót. Aztán eszébe jutott, hogy hol van.

Itt nincs szobalány, Maggie! – emlékeztette magát. Se kertész, se szakács. Csak magadra számíthatsz.

Tetszett neki a gondolat. Itt ő sem parancsolhat senkinek, de neki sem parancsol senki.

Felállt, és végigment a folyosón a bejárati ajtóig. Nem kellett magát rászoktatnia, hogy a vidéki létnek megfelelően ne zárja be az ajtókat. Los Angelesben az alkalmazottak dolga volt a temérdek zár és biztonsági berendezés kezelése, ő soha még csak nem is gondolt rá. Két kézzel megfogta az ajtógombot, eltekerte, és jó erősen megrántotta. Közben eszébe véste, hogy szólnia kell Mr. Bognak a nehezen nyíló ajtó ügyében.

A tornácon egy magas, ápolt külsejű, ötvenes évei elején járó hölgy állt. A haja ősz volt, frizurája inkább rendezett, mint divatos. Rózsaszín keretes szemüvege mögül halványkék szempár meredt a házigazdára. Ha ő a kiküldött városi fogadóbizottság, gondolta Maggie, vendége lefelé görbülő szájára pillantva, akkor láthatóan nincs elragadtatva a megbízatásától. Mivel már volt alkalma hozzászokni, hogy errefelé zárkózott idegenekkel kell beszélgetnie, félrebillentette a fejét, és a látogatóra mosolygott.

– Jó napot! Miben segíthetek?

– Maga Miss Fitzgerald? – kérdezte a hölgy. A hangja ugyanolyan visszafogott és semleges volt, mint egyszerű, fakó ruhája.

– Igen, én vagyok.

– Louella Morgan vagyok.

Némi idő kellett ahhoz, mire Maggie emlékezetébe bevillant a név. Louella Morgan, a ház előző tulajdonosának, William Morgannek az özvegye. Maggie egy pillanatig betolakodónak érezte magát, de elhessegette a gondolatot, és kezét nyújtott.

– Üdvözlöm, Mrs. Morgan! Kerüljön beljebb.

– Nem akarok zavarni.

– Kérem, jöjjön csak be! – tárta szélesebbre az ajtót Maggie. – A lányával már találkoztam, amikor megállapodtunk a vételárban.

– Igen, Joyce mesélt róla – lépett be Louella, tekintetét körbehordozva a házban. – Sosem gondolta volna, hogy ilyen hamar el tudja adni a birtokot. Még csak egy hete hirdette meg.

– Én szeretek arra gondolni, hogy ez a sors keze volt.

Maggie teljes súlyával az ajtónak támaszkodott, hogy be tudja csukni. Kétségtelenül szólnia kell róla Mr. Bognak.

– A sors keze? – hagyta abba a látogató a hosszú, üres folyosó tanulmányozását.

– Mintha csak rám várt volna.

Bár Louella átható, komoly tekintetét furcsán nyugtalanítónak találta, Maggie a nappali felé intett.

– Jöjjön be, és üljön le egy kicsit! – unszolta. – Kér egy kis kávé vagy egy hideg italt?

– Nem, köszönöm. Csak egy percre maradok.

Az egykori tulajdonos végül besétált a nappaliba, de nem ült le a hívogatóan puha párnákkal borított kanapéra. Megbámulta a foszladozó tapétát, a repedező festéket és a házigazda szorgos munkájának köszönhetően immár tisztán csillogó ablakokat.

– Csak szerettem volna még egyszer látni a házat úgy, hogy valaki lakik is benne.

Maggie elnézte a szinte üres szobát. Talán jövő héten elkezdí leszedni a tapétát.

– Azt hiszem, bele fog telni néhány hétbe, mire meglátszik rajta, hogy lakója van.

Louella mintha nem is hallotta volna.

– Az esküvő után költöztünk ide – mosolyodott el, de mosolyában nyoma sem volt boldogságnak. A tekintete elveszítettnek tűnt, mintha évek óta nem találná önmagát. – Aztán a férjem szeretett volna valami modernebb, kényelmesebb otthont. Így hát elköltöztünk, és bérbe adtuk ezt a házat.

Ismét vendéglátójára bámult.

– Milyen kedves, csendes hely! – dünnyögte. – Kár, hogy évekig senki sem törődött velem.

– Tényleg kedves hely – értett egyet Maggie, és igyekezett leplezni, milyen kényelmetlenül érzi magát. – Rendbe hozatom a házat és a telket is...

A hangja elakadt, amikor látogatója felelet nélkül az ablakhoz lépett, és mereven kibámult rajta.

Jóságos ég, gondolta, mi baja ennek az asszonynak?

– Persze a festésből, tapétázásból meg ilyesmiből én is kiveszem majd a részem.

– Hogy felvert mindent a gaz... – szólalt meg Louella, még mindig az ablak felé fordulva.

Maggie szemöldöke a magasba szaladt, miközben azon tűnődött, mi legyen a következő lépés.

– Igen... Nos, Cliff Delaney itt járt ma délután, hogy körülnézzen.

– Cliff?

A látogató mintha felocsúdott volna a név hallatán, és hátat fordított az ablaknak. Az üvegtáblákon beáramló fényben még sápadtabbnak és jelentéktelenebbnek látszott.

– Érdekes fiatalember, elég érdes modorú, de nagyon ügyes. Jó munkát fog végezni. Tudja, unokatestvére a Morganeeknek.

Egy pillanatra elhallgatott, és mintha halkán felnevetett volna.

– Ezen a környéken elég sok Morgannel és velünk rokon családdal találkozhat.

Szóval unokatestvér, töprengett Maggie. Talán azért volt olyan barátságtalan, mert nem örült, hogy a birtokot egy idegen kaparintotta meg.

Tudatosan számúzta Cliff Delaney-t a gondolataiból. Nincs szüksége a beleegyezésére! A birtok már az övé.

– A ház előtti pázsit valamikor nagyon szép volt – dünnyögte az idősebb nő.

Maggie szívében szájalom ébredt.

– Nemsokára megint az lesz. A ház előtt megtisztítjuk és beültetjük a talajt, és mögötte is.

Hogy megnyugtassa, a vendég mellé lépett. Most már mindketten az ablak előtt álltak.

– Lesz egy sziklakert is, és ott oldalt, a mélyedésben egy tavat szeretnék.

– Tavat? – bámult rá hosszan Louella. – A mélyedést is rendbe hozzák?

– Igen. – Maggie ismét kényelmetlenül érezte magát, és feszülten egyik lábáról a másikra állt.

– Tökéletes hely egy tónak.

A látogató idegesen végighúzta a kezét a táskáján, mintha valamit le akarna söpörni róla.

– Nekem is volt sziklakertem. Török szegfű és kék kontyvirág nyílt benne. A hálószobám ablaka alatt lilaakác nőtt, és piros futórózsák.

– Bárcsak láthattam volna! – jegyezte meg Maggie halkán. – Biztosan gyönyörű volt.

– Vannak róla fényképeim.

– Tényleg?

Hirtelen nagyszerű ötlete támadt, és elfeledkezett az iménti kellemetlen érzéseiről.

– Örülnék, ha megmutatná őket. Segítenének kitalálni, mit ültessenek.

– Gondoskodom róla, hogy eljussanak magához. Igazán kedves, hogy beengedett – nézett körül utoljára Louella. – Sok emlék köt ide.

A ház új úrnője az ajtóhoz kísérte vendégét.

– Viszontlátásra, Miss Fitzgerald!

– Viszontlátásra, Mrs. Morgan!

Maggie-ben újra felébredt a szájalom, és megérintette az asszony vállát.

– Kérem, jöjjön el újra!

Louella visszanézett, ajka alig észrevehető mosolyra húzódott, a tekintete elgyötört volt.

– Köszönöm.

A fiatal nő figyelte, ahogy az idősebb asszony beszáll egy régi, de jó állapotban levő Lincolnba,

és lassan leevickél vele a lejtőn. Furcsa nyugtalanságot érzett, ahogy visszasétált a zeneszobába. Még nem sok helyi lakossal találkozott, gondolta, de akikkel igen, azok elég érdekes alakok voltak.

Maggie-t furcsa zaj riasztotta fel mély álmából. Először nyugósen a fejére húzta a párnát, és egy kótyagos pillanatig azt hitte, Los Angelesben van. A zörgés és berregés hallatán egy nagy, ronda kukásautó jelent meg a lelki szemei előtt. De ez nem Los Angeles, gondolta, amint szemét dörzsölve kibukkant az ágynemű alól. Morganville-ben van, ahol nincsenek kukásautók. Az emberek maguk szállítják a szemetet a helyi személerakóhoz. Maggie szerint ez az önállóság netovábbja.

De valami mégiscsak van odakint.

Egy teljes percig a hátán hevert, és a plafont bámulta. Aztán meg azt a vékony napsugarat, amely rávetődött az újonnan vásárolt takarójára. Sosem volt korán kelő fajta, és e téren nem is akart alkalmazkodni a falusiak életmódjához. Álmosan az óra felé fordította a fejét.

Hét óra öt perc. Te jó ég!

Nagy nehezen föltápáskodott, és üres tekintettel nézett körbe a szobában. Itt is mindenféle felnyitásra váró dobozok heverték szerteszét. Az ágy mellett veszedelmesen ingatag halomban állt egy csomó otthonszépítésről és kertépítésről szóló könyv és folyóirat. A falon három csík új tapéta, elefántcsontszín alapon kis ibolyákkal, amelyeket már maga ragasztott fel. A többi tekercs és a ragasztó az egyik sarokban hevert. Kintről közben folyamatosan, idegesítőn áramlott be a zaj.

Maggie lemondóan kászálódott ki az ágyból. Megbotlott egy pár cipőben, amihez fűzött néhány keresetlen megjegyzést, majd az ablakhoz lépett. Azért választotta ezt a helyiséget hálósobának, mert az ablakból láthatta jövődöbeli előkertjét, a fák tetejét és a távolban húzó dö völgyet.

A messzeségben egy piros tetős ház állt, füstöl dö kéménnyel. Mellette nagy, frissen felszántott földterület. Ha még távolabbra nézett, látta a reggeli párában felsej lö hegyek kék körvonalát. Az oldalsó ablakon át pedig kilátás nyílik majd a tóra és a megálmodott fenyősorra.

Feltolta az ablaktáblát – némi erőfeszítés árán, mert kissé akadozott. A kora tavaszi levegő kellemesen csípős volt. Még mindig hallotta az egyenletes motorzúgást. Kíváncsian a szúnyoghálóhoz szorította az arcát, mire az kipattant a keretből, és a tornácra esett. További munka Mr. Bognak, sóhajtott Maggie, és kihajolt a nyíláson. Éppen akkor, amikor egy sárga buldózer vált láthatóvá az útkanyarulatban.

Tehát Cliff Delaney állta a szavát, gondolta, ahogy elnézte a sziklás földdel küzdő gépet. Két nappal a férfi látogatása után megkapta az ígért költségvetést és a szerződést is. Utána telefonon beszélt egy hatékonynak hangzó ügyintézővel, aki azt mondta, a hét elején már kezdik is a munkálatokat.

Most pedig hétfő van, gondolta Maggie, és a párkányra könyökölt. Meglehetősen pontosak...

Hunyorogva jobban megnézte a buldózert irányító férfit. Túl vékony volt, és a haja sem volt elég sötét. Nem kellett látnia az arcát ahhoz, hogy tudja, nem Cliff az. Vállat vont, és hátat fordított az ablaknak. Ugyan miért is gondolta, hogy Cliff Delaney maga végzi a földmunkákat? Egyáltalán miért szerette volna, hogy ő legyen az? Hiszen már elkönyvelte, hogy soha többé nem fog vele találkozni. Felbérelte a cégét, hogy végezze el a munkát, és amikor elkészül, kifizeti a számlát. Ennyi az egész.

Nyűgösségét a korai kelésnek tulajdonítva fogta a köntösét, és zuhanyozni indult.

Két óra múlva, miután kissé felélénkült a kávétól, amelyet magának és a buldózeres munkásnak főzött, már a konyhapadlón térdepelt. Ha már ilyen embertelen időpontban kellett felkelnie, gondolta, legjobb lesz, ha valami fizikai munkát végez. A feje fölött a konyhapulton szö lt a magnófelvétel. A majdnem kész filmzene szinte elnyomta a munkagép zúgását. Engedte, hogy a dallam hullámai magukkal ragadják, miközben a még megírandó főcímdal szövege járt az eszében.

Miközben saját alkotását hallgatta, elszöszmötölt a linóleummal. Igaz, hogy a hálósobában még csak az egyik fal felén volt tapéta, és az emeleti fürdőszobának még csak a mennyezetét festette le,

és még két lépcsőfokot fel kell csiszolnia és újralakoznia, hogy a főlépcső kész legyen, de a maga módján, a maga ütemében haladt. Azon kapta magát, hogy összevissza kapkod egyik feladatról a másikra: még el sem készül valamivel, de már hirtelen abba is hagyja, és másik munkába kezd. Így legalább egyforma ütemben szépül a ház minden része, érvelt magában, ahelyett hogy az egyik helyiség kilógna a sorból, mert még csak azt újíttotta fel teljesen.

Különben is, nemrég véletlenül letörte a linóleum egyik sarkát, és amit alatta látott, felkeltette a kíváncsiságát.

Amikor Cliff a hátsó ajtóhoz ért, már előre bosszankodott. Nevetséges, hogy itt vesztegeti a drága idejét, amikor temérdek más megbízása is van. Mégis idejött.

Legalább öt percen át hiába zörgette a bejárati ajtót. Pedig tudta, hogy a tulajdonos odabent van. A kocsija kívül állt, és a buldózer vezetője is mondta, hogy úgy egy órája kávéval kínálta őt. Talán nem tudja, hogy az emberek azért kopognak az ajtón, hogy kinyissa nekik?

Aztán felfigyelt az ablakon kiáradó zenére. Sosem hallotta még ezt a dallamot. Magával ragadó, hangulatos és szenvedélyes volt. Egy magányos zongora hangja, vonósok és fúvósok nélkül, mégis megvolt benne az erő, amelytől az ember megtorpan és fülel, hogy ne veszítsen belőle egyetlen hangot sem. A férfi egy pillanatra meg is állt, mert egyszerre zavart és megindult lett.

A tornácról fölvert szúnyoghálót átvette a másik kezébe, és újra kopogni kezdett. Ekkor meglátta a nőt.

Négykézláb állt a konyhapadlón, és egy glettkéshez hasonló szerszámmal épp a linóleumot szedte föl. A haja kibomlott, és eltakarta az arcát. Gazdag, sötétbarna színébe aranycsíkokat szőtt az ablakon és a nyitott ajtón beszűrődő napsugár.

Csípőjére szorosan simult rá a szürke kordnadrág, a lábfeje csupasz volt. Élénkpiros, szarvasbőr ingét betúrta a derekánál. Cliff ráismert az egyik nagynevű divatház borsos áron értékesített márkájára. A harsány viseletben hihetetlenül finomnak és törékenynek látszott a csuklója és kézfeje. A férfi komoran nézte, ahogy Maggie lelkesedésében fittyet hányt az óvatosságra, így jól megvágta a kezét a linóleum éles szélé.

– Hát maga meg mi az ördögöt művel?! – förmedt rá, belökve az ajtót, és odamasírozott elé, még mielőtt kettőt pisloghatott volna. A nő ösztönös mozdulattal a szájához emelte sérült kezét, de Cliff leguggolt mellé, és elkapta a csuklóját.

– Semmiség – mondta gyorsan Maggie. – Csak egy karcolás.

– Még szerencse, hogy nem szelt le az ujjából egy darabot, ahogy összevissza vagdalkozik itt azzal a késsel.

A hangja durva és türelmetlen volt, de az érintése gyengéd. Maggie nem húzta el a kezét.

Igen, a férfi keze gyengéd volt, bár kérges, akár a hangja. Most már a szemét is látta. Szürke, párás és titokzatos. Mint az esti köd, amely néha veszélyes ugyan, de mindig lenyűgöző. Mindig is ilyennek képzelte a Brigadoont száz évre ellepő ködöt. Maggie úgy döntött, talán még meg is tudná kedvelni ezt az embert – persze csak módjával.

– Ki volt olyan ostoba, hogy linóleummal takarta be ezt a remekművet? – simított végig szabad kezével a műanyag borítás alól előbukkanó keményfa padlón. – Ugye milyen szép? Vagyis az lesz, ha felcsiszolom és lelakkozom.

– Bízta ezt inkább Bogra! – utasította Cliff. – Maga azt sem tudja, mit csinál.

Mindenki ezt mondja... A nő kicsit elhúzódott, mert ez a mondat felbosszantotta.

– Miért neki jusson minden szórakozás? Különben is óvatos vagyok.

– Hát, azt látom – mormogta a férfi, és megfordította Maggie kezét, hogy lássa a vágást az ujján. Feldühítette, hogy a finom bőrt így elcsúfítva látja. – A maga hivatásában nem kellene különösen vigyáznia a kezére?

– Van rá biztosításom! – vágott vissza az asszony. – De szerintem még ilyen szörnyű sebbel is le tudok ütni néhány akkordot – húzta el a kezét. – Maga csak azért jött, hogy belém kössön, Mr. Delaney, vagy más célja is van a látogatásának?

– Azért jöttem, hogy ellenőrizzem a munkálatokat.

Bár erre semmi szükség nem volt, ismerte be magában Cliff. Egyébként is, mit törődik ő azzal, ha ez a nőszemély tőből vágja is le a kezét? Úgyis csak egy jöttment idegen, aki valahogy itt kötött ki, de mire a fák lombja egészen kihajt, már alighanem el is fog tűnni innen. Jobb, ha ezt nem felejt el, ahogy azt sem, hogy érdeklődése kizárólag szakmai lehet.

Felemelte a földről a szúnyoghálót, amit ledobott, amikor odaugrott, és leguggolt a sérült mellé.

– Ezt találtam az ablak alatt.

– Köszönöm – felelte Maggie azzal a királynői hanghordozással, amelyet csak nagyon ritkán vett elő. Ez az ember azonban képes volt kihozni belőle.

Elvette a szúnyoghálót, és a tűzhelynek támasztotta.

– Az út a nap nagy részében használhatatlan lesz. Remélem, ma nem akarta elhagyni a birtokot. A nő egyenesen a férfi szemébe nézett, kissé kihívó tekintettel.

– Nem megyek sehova, Mr. Delaney.

Cliff felszegte a fejét.

– Jól van.

A felvételről áradó zene ritmusa megváltozott. Határozottabbá, vadabb iramúvá vált. Sötét, holdtalan éjszakákhoz társít az ember efféle muzsikát. Cliff érezte, ahogy vonzza, megragadja a lelkét a dallam.

– Mi ez? Még sosem hallottam.

Maggie felpillantott.

– Egy film zenéjét írom éppen. Ez lesz a főcímdal.

Mivel nagyon megszenvedett vele, homlokráncolva nézett a lejátszóra.

– Tetszik?

– Igen.

Ez volt a legegyszerűbb és legközvetlenebb válasz, amit eddig hallott a férfitől, de nem elégedett meg vele.

– Miért?

Cliff egy pillanatig csendben hallgatta a melódiát, szinte észre sem véve, milyen közel vannak egymáshoz.

– Mert azonnal beeszi magát az ember bőre alá, és meglódítja a képzeletét. Nem ez a zene feladata?

Nem is mondhatta volna tökéletesebben. Maggie arcán mosoly villant, tünékeny, de szédítő mosoly, amelynek hatására Cliff megbabonázva bámult rá, mintha villámcsapás érte volna.

– De igen. Pontosan ez a feladata.

Művészi lelkesedésében a nő megmozdult, és a térdük összeért.

– Valami nagyon mélyről jövő dallamot szeretnék alkotni, ami megadja az alaphangulatot egy szenvedélyes viszonyról szóló filmhez. A téma: lángoló kapcsolat két ember között, akikben semmi közös nincs, csak az, hogy ellenállhatatlanul vonzódnak egymáshoz. Végül egyikük még ölni is fog a szerelemért.

Elhallgatott, belefeledkezve a zenébe és a történet hangulatába. Ő nemcsak hallotta, hanem látta is a hangokat, élénk, skarlátvörös és lila színekben. Érezte őket a bőrén, amint forró, nyári éjszakák fülledt levegőjét idézik. Aztán elkomorult, és a zene mintegy varázsütésre elhallgatott. A szalagról cifra káromkodás hangzott, aztán néma csönd.

– Az utolsó két ütemnél elvesztettem a fonalat – magyarázta Maggie. – Olyan volt, mintha kicsúszott volna az ujjaim közül – mondta, széles mozdulattal a magasba emelve mindkét kezét, aztán újra leejtette. – Egészen a kétségbeesésig kellene fokozódnia, de valahogy ennél is felkavaróbban. Olyan szenvedélyt kell kifejeznie, amely fölött már szinte nem is lehet uralkodni.

– Mindig így szokott komponálni? – nézett rá Cliff, és úgy tanulmányozta a nő arcát, ahogy a tájat szokta: behatóan, egyszerre figyelve a részletekre, de az összhatásra is.

Maggie kényelmesen a sarkára ült. Végre olyan beszédtema került elő, amelyben igazán otthon volt. Egész életében ebben és ennek élt.